

מסכת שבת

פרק כא

א. נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלפלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החלין. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדמע באחד ומאה:

ב. האבן שעל פי החבית, מטא על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות, מגביה ומטא על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר, נוער את הכר והן נופלות. היתה עליו לשלש, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה:

ג. בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקולפין. ובית הלל אומרים, נוטל את הטבילה כלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פרוורין פחות מכזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. וסכמים אומרים בין כף ובין כף, נוטל בשבת, ואינו מקבל טמאה:

